

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXI Nr. 9—12

SEPT.-DECEMBRIE 1953

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Câteva lămuriri cu privire la persoana și învățăturile Elenei White

Cultul creștin Adventist de Ziua a Șaptea fiind răspândit pe întreaga față a pământului, are în rândurile lui credincioși din toate rasele și din toate naționalitățile. Deasemenea are pretutindeni și deservenți așa cum îi rânduește Dumnezeu și cum îi dăruiește El cu darurile Sale. De altfel și psalmistul zice: „Domnul se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor”. „Din lăcașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți, și ia aminte la faptele lor”. „Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor”. (Pr. 14, 2; 33, 14, 15; 11, 4 u.p.).

Intre cei care cu râvnă au servit în rândurile slujitorilor Cultului creștin Adventist de Ziua a Șaptea, prin chemare din fragedă tinerețe, a fost și Elena Harmon devenită apoi prin căsătorie Elena White. Activitatea ei a fost foarte îndelungată (a trăit până la 88 de ani) și foarte îmbelșugată. Ea a activat timp de 70 ani atât în domeniul religios cât și în cel social, prin fapte, prin scris și prin viu grai. Deși nu a dovedit în copilărie o dezvoltare neobișnuită a facultăților intelectuale, era totuși ageră la minte, vioaie la purtare și iubitoare de studiu. Crescută într-o familie cu deosebite înclinații spre cele religioase ea însăși își afla bucuria și pacea în iubirea Mântuitorului.

O întâmplare nenorocită în timpul copilăriei care i-a pus pentru un timp în primejdie chiar viața, a avut ca ultim rezultat, prin conducerea lui Dumnezeu, o și mai strânsă apropiere de El. Părtașă la marcea mișcare adventă din jurul anului 1844, a fost aleasă ca unealtă deosebită pentru o viață de activitate excepțională. Faptul acesta însă departe de a o duce la înălțare de sine, a atras-o spre mai multă modes-

tie, lucru care i-a rămas caracteristic toată viața.

Felul ei de a lucra și a proceda este descris astfel de o persoană care o cunoaște de aproape: „Nu numai că cercetează rana cu băgare de seamă, dar și toarnă balsam pe ea, o leagă și grăbește procesul vindecării... Se identifică cu aceia pentru care lucrează, purtând povarile lor în rugăciune arzătoare și stăruitoare, uitând de sine și de tihna sa, și păstrând în vedere gloria lui Dumnezeu și salvarea sufletelor, urmărind să obțină acestea cu orice sacrificiu. Aduce cu sine acel discernământ spiritual de care a dat dovadă Petru în cazul Ananiei și Safirei. Aduce cu sine partea aceea minunată fără de care religia ar fi o simplă afacere omenească formalistă, fără inimă și fără suflet.

Deși a îndeplinit o lucrare monumentală, niciodată nu și-a asumat vreun merit special. Toată nădejdea și-a pus-o în harul lui Hristos, unica nădejde a creștinului, și toată onoarea pentru tot ce a realizat a dat-o lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât educația ei literară fusese limitată.

OPERA EI LITERARA

Cărțile scrise de Elena White puse una peste alta formează o coloană mai înaltă decât statura unui om de înălțime obișnuită și cuprinde șaiszeci și șase de volume cu 29.084 pagini. În afară de acestea sunt nenumărate scrisori scrise către diferite persoane purtătoare de poveri și la care sfaturile ajungeau la timp pentru a le ajuta, precum și nenu-

mărate articole publicate prin reviste de specialitate.

Scrierile Elenei White s'au tipărit în foarte multe limbi pe întreaga față a pământului. Cei care le-au citit, fie oameni cu carte, fie persoane cu mai puțină învățătură, au mărturisit cu admirație, că izvorul învățăturilor cuprinse în ele trebuie să fie cu mult mai presus de cel omenească. Autoarea însăși spunea: „Dela mine n'aș fi putut da adevărul cuprins în aceste cărți, dar Domnul mi-a dat ajutorul Duhului Său Sfânt.”

Oamenii cunoscători spun că stilul și puterea conținutului acestor cărți este înrudit de aproape cu acela al Sfințelor Scripturi de care se apropie în frumusețe, curățenie și simplitate, în gânduri înalte, în fraze mișcătoare, impresionante și elocvente.

Descrierea scenelor prezentate în aceste cărți este atât de vie încât cititorul pare că vede cele descrise. Ele dau impresia că autoarea le-a văzut personal.

Cu privire la ceea ce simțea când scria, autoarea spunea: „Umblu cu frică înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum să vorbesc sau cum să redau în scris mărețele subiecte ale jertfei ispășitoare. Nu știu cum să prezint subiectele în puterea vie în care stau în fața mea. Tremur de frică nu cumva să scad valoarea marelui plan al mântuirii prin vorbe ieftine. Imi plec capul în smerenie și temere înaintea lui Dumnezeu și zic: „Cine este vrednic pentru așa ceva?”

În această veșnică smerenie a scris totuși lucrări monumentale. O serie de șapte volume cuprinzând la un loc 4.800 pagini prezintă practic și actual faptele și învățăturile Vechiului și N. Testament. Cel care le-a cecodată, cu meditație, pe lângă că se simte înnoit sufletește dar și revine adesea la lectura lor, constatând că

ele sunt un izvor puterea viu în învățătură și lumină spirituală. Un alt volum, de 800 pagini, duce mai departe istoria sacră dela apostoli până în zilele împlinirii fericitei nădejdi creștine, luminând secolele întunecate ale Evului Mediu și trasând lumină pe calea viitoare a Bisericii.

Problemele educației le-a tratat în cinci volume în care profesori și educatori doritori de a fi de folos celor de sub grija lor au aflat o călăuză sigură în greaua lor sarcină. În cinci volume cum și în mulțime de articole scrise în diferite reviste a dat sfaturi minunate cu privire la înțelegerea ființei omenești la dietă, și la îngrijirea sănătății.

Saptesprezece volume diferite cu multe mii de pagini cuprind sfaturi atât pentru credincioși cât și pentru deservenții cultici, sfaturi cari s'au dovedit de o reală valoare în viața de credință cum și în viața practică. În ele se găsește o comoară profundă, întinsă și bogată de sfaturi și de instrucțiuni.

Cineva a ținut o conferință în care, zicea el, vrea să demasce „viziunile Elenei White”. La sfârșitul conferinței cineva din sală care se întâmpla să nu fie adventist, l-a întrebat: „Care este natura și tendința acestor viziuni? Care este tonul lor moral, și care va fi efectul dacă o persoană ar trăi în strictă armonie cu învățăturile lor?” Conferențiarul a recunoscut că moralitatea pe care acestea o propovăduesc este curată, și că oricine ar trăi după învățăturile lor va fi mântuit.”

Un pastor spunea: „Când cetesc scrierile Elenei White, simt că îmi vorbește Duhul lui Hristos. Când cetesc cele scrise contra ei, văd că e un duh de învișunare și de ură. Dar în inima mea se revarsă un val de simțiminte nobile când cetesc scrierile Elenei White.”

Scurtimea necesară a prezentului articol — care face parte dintr'o serie — nu îngăduie decât o expunere foarte pe scurt de

CATEVA DIN IDEILE SUSȚINUTE DE ELENA WHITE

Din punct de vedere al *dogmelor religioase*, niciodată Elena White nu a pretins că scrierile ei sunt o nouă Biblie, ci a îndreptat totdeauna pe ascultătorii sau pe cetitorii ei la Biblie ca fiind singura regulă de credință curată. A recunoscut inspirația, autenticitatea și infailibilitatea Bibliei. A susținut teoriile biblice în ce privește ființa omenească, căderea în păcat și salvarea omului din starea de păcătoșenie. A mărturisit întruparea, moartea, învierea și înălțarea la Cer a Domnului Hristos, așa cum le prezintă Biblia. A recunoscut lucrarea necesară a Duhului Sfânt. A susținut legea morală ca universală și de neschimbat. A propovăduit harul fără plată al iertării divine, și îndreptățirea prin credința în Hristos. Iar în a doua venire a Domnului Hristos a recunoscut împlinirea nădejdi creștine.

E bine să se știe că niciodată Elena White nu s'a străduit să formeze o biserică a ei personală. În toate scrierile ei, nu se găsește nici o aluzie cât de slabă, că ea ar fi capul bisericii. Ca și adevărații servi ai lui Dumnezeu din trecut a *recunoscut pe Hristos ca fiind adevăratul Cap al bisericii*. Ca și ei a recunoscut că în biserică trebuie să fie ordine și rânduială.

În cursul îndelungatei ei vieți a susținut cu căldură atât prin viu graiu cât și prin scris *cele mai sănătoase principii ale îngrijirii corpului omenească*. Ea spune: „Legea cumpătării trebuie să guverneze pe fiecare creștin.” „Adevărata cumpătare ne învață să ne ferim de tot ce e dăunător și să folosim cu măsură ceea ce este nescădător. Puțini își dau seama cât de mult au legătură deprinderile lor în alimentație cu sănătatea, caracterul, și capacitatea lor de a fi de folos în viață. Apetitul trebuie să fie totdeauna supus forțelor morale și intelectuale. Corpul să fie slujitorul minții, iar nu mintea slujitorul trupului.”

Prezentând exemplul Domnului Hristos care în timpul vieții Sale a activat în *mijlocul oamenilor*, ajutându-i la rezolvarea problemelor practice, Elena White, nu a încurajat ascunderea creștinilor de restul lumii, într'un trai de simplă adonare contemplativă, ci a stăruit că un creștin trebuie să trăiască în mijlocul semenilor săi, ca o parte din marea pânză a omeneirii contribuind cu puterile sale la fericirea altora. Ea zice: „Pilda lui Hristos când El căuta să se intereseze de ceea ce interesează pe oameni trebuie să fie urmată de toți cei care au primit Evanghelia. Noi nu trebuie să renunțăm de a fi în legătură cu societatea, nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni.”

Elena White nu a susținut că numai sufletele adventiștilor se vor bucura de viață veșnică. Ea a susținut că și în mijlocul altor biserici creștine și chiar în rândul necreștinilor se găsesc persoane doritoare după mai multă lumină spirituală și care au fost sincere față de lumina pe care au avut-o. Multe din ele au și suferit pentru părerile lor care erau inspirate de Dumnezeu. Faptul că ei au stat de partea adevărului atât cât îl cunoșteau arată că ei vor lua înaintea celor care cu toate că au avut parte de multă lumină spirituală, nu au trăit după ea.

Și-a ridicat glasul cu putere „*impotriva oprimării celor săraci*.” „Cuvântul lui Dumnezeu,” zicea Elena White, „nu îngăduie nici un fel de procedeu care ar duce la îmbogățirea unei clase prin apăsarea sau pricinuirea de suferință altor clase de oameni. În toate treburile și afacerile noastre, Biblia ne învață, să ne punem pe noi în locul celor cu cari avem de a face și să avem în vedere nu numai interesul nostru, ci și pe al altuia. Cine caută să profite în dauna altuia sau să tragă foloase din slăbiciunea sau din nepriceperea lui, acela păcătuiește.”

În ce privește exercitarea carității creștine spunea: „*Adevărata caritate și binefacere este aceea, să ajuți pe oameni ca ei să se ajute singuri*. Dacă vine cineva la ușa noastră și cere pâine, nu trebuie să-l lăsăm să plece flămând. Dar adevărata binefacere înseamnă ceva mai mult decât numai să-i dai omului ceva. Însemnează să te interesezi cu adevărat de bunul mers al său. Cei cari au mijloace, talente și capacități, trebuie să întrebuițeze aceste daruri spre binecuvântarea semenilor.

„Se poate face mult și pentru femei ca și pentru bărbați. Învățați-i cum să gătească mâncări sănătoase, cum să-și facă singuri rufărie și îmbrăcăminte și cum să le repare, cum să îngrijească de bolnavi și cum să îngrijească de casă. Învățați pe băieți și pe fete câte o *meserie sau o ocupație folositoare, pe care s'o cunoască bine*.

„Mulți cultivând pământul, nu culeg roadele corespunzătoare muncii lor, și anume din cauza neglijenței. Grădinile lor cu pomi nu sunt îngrijite cum trebuie, bucatele nu sunt puse la timp, iar pământul este lucrat numai la suprafață. Recolta slabă ei o atribuie nerodniciei pământului. Este astfel condamnat pe nedrept pământul, care dacă ar fi lucrat cum trebuie, ar da recoltă bună și bogată. Planurile strâmte, mica putere folosită, puțina silință de a întrebuiți metodele cele mai bune: toate strigă tare după o reformă.

„*Învățați metodele cele mai bune pe cei voloși să le învețe*. Celor ce nu vor să audă despre metodele mai înaintate, dă-le învățături pe tăcute. Îmbunătățește cultura propriului tău pământ. Vorbește apoi un cuvânt vecinului la ocazie și fă ca secerișul tău să pledeze în favoarea metodelor bune. *Dovedește ce poate produce pământul, dacă este bine lucrat*.”

Elena White a lucrat cu hotărâre în favoarea *popoarelor mai puțin dezvoltate*. Ea cerea să se dea mai multă atenție negrilor și să se dărâme zidurile de despărțire dintre albi și negri. Ea zicea: „Să nu fim mulțumiți doar cu o simplă privire, și să facem ceva din inimă pentru a ușura starea nenorocită a fraților noștri negri. Cine ține pe acești oameni în robie? Cine îi ține în neștiință? Cine i-a făcut așa? Oare nu sunt datori albi să facă mai mult pentru ei? După ce li s'a făcut un rău atât de mare, oare nu ar trebui depus un efort stăruitor pentru a-i ridica?”

Pe urma străduințelor ei în multe locuri de pe fața pământului, și pentru tot felul de naționalități, s'au înființat școli practice de diferite grade în care elevii să aibă parte nu numai de cultură generală dar și de învățământ practic: agricultură, industrie, medicină, alimentație, etc. dovedind astfel că a fost cu adevărat slujitoare plină de devotament atât a lui Dumnezeu cât și a oamenilor.

D. FLOREA

A ȘASEA ANIVERSARE

Actul înfăptuit cu șase ani în urmă, la 30 Decembrie 1947, proclamarea Republicii Populare Române, a fost un act de o uriașă importanță istorică pentru viața și viitorul țării noastre.

Republica Populară Română, este cu adevărat o înfăptuire a poporului nostru muncitor. Este un stat unde roadele muncii și hărnicia celor ce muncesc, sunt puse în slujba intereselor poporului, în slujba belșugului și bunei stări a întregii noastre țări.

Pornind dela interesele fundamentale ale poporului, orânduirea noastră democrat-populară, în cei șase ani, a urmărit și urmărește satisfacerea în bune condițiuni a nevoilor materiale și culturale mereu în creștere ale celor ce muncesc.

Șase ani de existență — șase ani de realizări. Industria grea ca și cea ușoară, precum și industria construcțiilor de mașini a luat în ultimul timp o foarte mare dezvoltare.

În cei șase ani dela instaurarea Republicii Populare Române, țărani cu gospodării mici și mijlocii au primit din partea guvernului sprijin prin semănțe, și ușurări fiscale, credite pentru cumpărarea de vite, punerea la dispoziție de mașini și tractoare, indemnuri și sprijin agrotehnic. Tot în acest timp s'au format un mare număr de gospodării și întovărășiri agricole.

Invățământul, știința, arta și literatura au luat un mare avânt.

Toate realizările obținute de poporul nostru într'un timp așa de scurt, sunt rezultatul muncii entuziaste și patriotice a tuturor celor ce muncesc, cari își pun toate forțele în serviciul făuririi unei vieți mai bune.

La toate aceste realizări ale democrației noastre populare a contribuit trainica prietenie cu Marea Uniune Sovietică.

Într'un recent program de măsuri economice guvernul a luat o serie de hotărâri cari au menirea să ducă la îmbunătățirea condițiilor de trai a oamenilor muncii dela orașe și sate.

Iată aci câteva din ele: „îmbunătățirea sistemului de salarizare, stimularea calificării muncitorilor și creșterea productivității muncii, reducerea tarifelor de apă și energie electrică, construirea de locuințe individuale prin credite acordate de stat“.

Traducerea în viață a acestor prevederi va aduce muncitorilor și funcționarilor în cursul anului 1954, mari înlesniri de trai.

Oamenii muncii din țara noastră sărbătoresc cea de a șasea aniversare a Republicii Populare Române, în condițiile creșterii continue a forței lagărului păcii și democrației, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Ca oameni ai religiei și ai credinței, participarea noastră la lucrările pentru apărarea păcii este o împlinire a misiunii credinței noastre cum și a învățaturii Sfințelor Scrip-

turi cari spun: „Feriți făcătorii de pace că ei se vor chema fiii ai lui Dumnezeu“.

Iubiți frați, lucrați în vederea asigurării creșterii neîncetată a nivelului de trai al nostru al tuturor.

Cu prilejul celei de a șasea ani-

versării a Republicii Populare Române, dorim să aveți în noul an 1954, noi și frumoase experiențe în viața voastră spirituală și să munciți pentru dobândirea de noi succese în activitatea pentru binele și înflorirea patriei, în lupta pentru apărarea păcii, pentru binele și fericirea întregului popor de care depinde binele și fericirea noastră a tuturor.

N. GHEORGHITA

Sfârșit de cale

Acum 52 de ani, la 30 Iunie 1901, în Comuna Negrești se naștea în familia Stănică, un băiat cărui i s'a pus numele de Gheorghe. Școala primară a urmat-o în Negrești iar după ce a terminat-o a plecat la Câmpulung-Muscel și apoi la Pitești unde a absolvit cursurile școlii Comerciale

cum și acelea de contabil. După aceea ocupând în diferite locuri slujba de contabil, vine în București unde cunoscând pe Adventiștii de Ziua Șaptea începe să se preocupe mult de o pregătire sufletească și ajunge astfel ca în anul 1924 să primească botezul de credință în această biserică.

Incepând cu anul 1926, fr. Gheorghe Stănică a ocupat la Cultul Adventist de Ziua Șaptea diferite funcțiuni, ajungând din anul 1936 Secretar-Casier la Uniune iar din anul 1951 Secretar și Contabil revizor al Uniunii.

O fire credincioasă încă din copilărie și tinerețe, botezul său a marcat începutul unei noi etape în viață printr'o hotărâre de o consacrare sinceră și în totul unei slujiri lui Dumnezeu. Și lucrul acesta nu și l-a desmințit prin niciuna din atitudinile sale.

Pe fratele Gheorghe Stănică l-am cunoscut ca o persoană cu o inimă caldă ce bătea plină de iubire față

de tot ce însemna viață de neprihănire și sfințenie. De asemenea ca unul care în anii copilăriei sale văzuse atâtea nedreptăți și avusese de suferit personal de pe urma împilării și a nedreptăților pe care le îndurase el în vremurile trecute de exploatare a oamenilor muncii. Deseori îmi amintea de ele ca de un vis urât și privea bucurios spre vremurile noi ale acestor zile de libertate și dreptate. Și tocmai de aceea o singură țintă o urmărea în lucrările sale, și anume ca nimeni să nu sufere vreodată nedreptate, niciun drept al cuiva să nu fie reținut.

Bucuria din sufletul lui, și-o exprima adesea în cântecele pe care le înălța adesea cu o voce caldă și plină de voioșie. Și în câte rânduri nu am cântat împreună bucuria vieții și a fericirii în viziunea viitorului.

Și ultimele sale zile din viață au fost caracterizate tot prin aceeași deplină încredere în Dumnezeu și bucurie a sufletului său în mântuirea pe care a găsit-o în jertfa de pe Golgota a Mântuitorului Isus.

Despre aceste zile fr. V. Diaconescu cu ocazia serviciului funebru în cuvântarea sa emoționantă și cât se poate de bine înțruchipătoare a vieții și caracterului celui adormit, a redat fragmente din vizita ce-i făcuse cu două zile înainte de încetarea din viață.

Și când la despărțire fr. Diaconescu i-a spus: „La revedere fr. Stănică, la revedere la marea de cristal; la întâlnirea măreață în slava lui Dumnezeu“, ochii lui străluciră, dezvăluind bucuria revederii cu cei iubiți și cu Mântuitorul său, și repetară: „La revedere“.

Și cu această nădejde a întâlnirii, fr. Gheorghe Stănică a adormit în Domnul la 5 Decembrie 1953 ora 14. Iar în ziua de 8 Decembrie 1953 a fost condus de îndurerata lui familie, de membrii Comitetului Uniunii cum și de nenumărați membri ai Comunităților din București la locul unde avea să doarmă liniștit până în ziua când glasul Mântuitorului Isus avea să-l trezească din nou la viață și când împreună cu soampa lui familie, reîntâlnită, va cânta laolaltă cu toții cântări de osanale Răscumpărătorului Isus.

V. FLORESCU

BIBELLEHREN

ZEUGNISSE ÜBER „DAS WORT DES LEBENS“

1. Was sagt Apostel Johannes über seine enge Verbindung zum „Wort des Lebens“, 1 Joh. 1,1.

Durch den Ausdruck: „Wort des Lebens“ versteht man den Herren Jesus Christus.

2. Bis zu welcher Höhe des geistigen Wachstum sollte der Gläubige gelangen? Efes. 3,17-19.

3. Wie sollte der Gläubige, Jesu Christus, ins Herz aufnehmen? 1 Petrus 3,15 e.T.

Als Christi Zeuge wird der Gläubige durch ein heiliges, unbeflecktes und wohlgefälliges Leben vor Gott und den Menschen mehr Zeugnis von dem Glauben an Ihn ablegen, als nur durch Glaubensreden, ohne diesen im Leben aufzuweisen.

4. Wem erschien das Leben (Christus) und zum welchem Werke veranlasste das „Wort des Lebens“ die Apostel? 1 Joh. 1,2.

Apostel Johannes erkannte, dass das ewige Leben nur im Herren Jesus Er wünschte dass die Gemeinde die Schönheit, die Einfachheit und die Freude dieser Lebensgemeinschaft erblicken möge. Jesus Christus ist dieses Leben. Er der von Vater kam und sich den Apostel zeigte Johannes erzählt seine eigenen Erfahrungen, welche er mit seinem Herren hatte.

5. Wie beweisen wir das Christus wahrhaftig unter den Menschen wohnte? Mat. 2,1-6; Joh. 11,47-54; Lukas 22,54-71; 23,1-7.46-49.

Seid Seiner Geburt, bis zu Seiner Himmelfahrt, lebte Jesus Christus lehrte, tat Wunder, wurde verraten und starb, gesehen von den Anführer und von der Menge jener Zeit. Sein Leben wurde nicht in Einsamkeit verbracht. Die Botschaft über Ihn ging weit über die Grenzen des damaligen Palestinas hinaus. Viele hatten Gelegenheit Ihn zu kennen, aber wenige sahen in Ihm die göttliche Schönheit, welche aus ihm ausging.

6. Durch was sprach Jesus Christus Seinen Jüngern über Seine Leidenserfahrungen? Joh. 20,20.

7. Warum schreibt Apostel Johannes den Gläubigen über „das Wort des Lebens“? 1 Joh. 1,3.

8. Was wollte er bei den Gläubigen durch seinen Brief erlangen? vers. 4.

9. Welches waren Jesus Christus letzte Worte, vor Seiner Himmelfahrt? Apostelg. 1,8.

10. Was bringt das Zeugnis über das Wort des Lebens in des Gläubigen Herz? Luk. 10,13.14.

Sein erstes Kommen sollte Freude und Frieden dem menschlichen Herzen in seinem Kummer bringen. Dieses erfolgte auch bei denen, die Jesus Christus, mit Freuden, als Ihren Heiland annahmen. Die Evangeliumsbotenschaft ist die Botschaft der Freude,

des Friedens und des guten Einvernehmens zwischen den Menschen.

11. Was wurde jedem Gläubigen, als Zeuge des „Wort des Lebens“, welches Frieden und Freude bringt, verheissen? 1 Petrus 1,8-9.

GOTT IST LICHT

1. Was sagt Johannes Apostel, dass Gott sei? 1 Joh. 1,5.

Das Licht über welches hier die Rede ist, ist das Licht, welches unsern Augen verhilft, die Dinge so zu sehen, wie sie auch sind. Je stärker das Licht ist, um so klarer wird die Wahrheit erscheinen. Das Licht Gottes sieht man vollkommen in Lichte, des Kreuzes zu Golgota.

2. Wie kann der Gläubige das Licht, dass ihm die geistigen Dinge offenbart, sehen? Ps. 36,9.

„In Gott ist keine Finsternis“. In Gott ist nichts, welches die Kenntnis verhindert; im Gegenteil in Ihm ist Licht das alle erleuchtet.

3. In was sagt Jesus Christus, wird der Gläubige nicht wandeln? Joh. 8, 12.

4. Wann kann die Gemeinschaft mit Gott nicht stattfinden? 1 Joh. 1,6.

5. Wer hat an der Sündenreinigung durch das Blut Jesus Christus Anteil? v.7.

Jesus versicherte die Erlösung der Gläubigen, durch Sein eigenes Blut. Er wünscht nicht, dass die, durch einen solchen Preis Erlösten, zum Gegenstand Satans Versuchungen werden. Den Seelen, die in Jesus Christus Sündenerlösung suchen, leih Er Seine göttlich-menschliches Wesen.

6. Was beweist, dass die Wahrheit nicht in uns ist und dass das geistige Licht nicht in unserem Herzen wohnt? v.8.

Dieser Text bedeutet: Wenn wir sagen, dass wir keine Schuld und keine Verantwortung für unsere schlechten Taten tragen, betrügen wir uns selbst.

7. Wie antwortet Gott auf unser Sündenbekenntnis? v.9.

8. Was beweist, dass wir keine Gemeinschaft mit Gott haben? v.10.

JESUS IN UNSEREM LEBEN

1. Warum schreibt Apostel Johannes den Gläubigen, seinen Brief? 1 Joh. 2,1.e.T.

Unter dem Einflusse des Geistes Gottes, wendet sich der Apostel Johannes, im fortgeschrittenem Alter, den Gläubigen in zarten und mit aufrichtiger Liebe erfüllten Worten, die wie von einem sich sorgendem Vater, an seine Kinder gerichtet sind. Wenn er „Kindlein“ sagt, bezieht er sich auf die Gläubigen, welche der Gemeinde angehören.

2. Wenn es doch vorkommt, dass wir sündigen, wenn haben wir beim Vater als Fürsprecher? v.1.1ez.T.

Es gibt auch solche, welche die vergebende Liebe Christi kannten, da sie aber ihren stets fehlerhaften Charakter

und ihre mit Fehler überheuftes Leben betrachten, anfangen an ihrem Herzen zu zweifeln, ob es vom Heiligen Geist erneuert wurde oder nicht. Dieses ist kein Grund zum Entmutigen. Auch wenn wir von der Sünde überwältigt sind, sind wir doch nicht hinausgestossen, verlassen oder von Gott verworfen. Nein! Christus ist stets zur Rechten des Vaters und vermittelt für uns.

3. Was ist Christus für den Gläubigen? v.2.e.T.

Der Vater willigte, dass Sein Sohn Sein liebendes Vaterherz und die Verherrlichung seitens der Engel verlassen sollte, um hier auf Erden die Fried bringende Strafe zu erdulden, damit wir durch Seine Wunden geheilt werden. Er brachte dieses grosse Opfer, weil Er uns so sehr liebt. Christus war der Fürsprecher, durch welchen der Vater Seine unbegrenzte Liebe über uns ausgiesen konnte.

4. Über wieviel Seelen breitet Gott Sein Erbarmen aus? v.2.1ez.T.

5. Woran merken wir, dass wir Ihn kennen? v.3.

Der erreicht am göttlichen Wesen teilhaftig zu werden, wird im Einklang mit den hohen Verordnungen der Gerechtigkeit sein, welches die Gebote Gottes sind. Das Gesetz Gottes ist das Richtmass nach dem der Charakter jedes Einzelnen gemessen wird.

6. Was sagt Gottes Wort über den, der da meint er kenne Gott, aber Seine Gebote nicht hält? v.4.

Nur Sündenbekenntnis genügt nicht (Mat. 7,21.24) Das Gesetz Gottes zeigt uns nicht nur die Sünden sondern auch die Pflichten an. Wenn Sündenbekenntnis, — der Wandel im Licht, — „die Gemeinschaft mit Ihm“, — nicht durch die Haltung der Gebote bewiesen wird, fehlt all diesem das Wichtigste. (Also: Haltung der Gebote).

7. Was wird über den gesagt, der das Wort Gottes hält? v.5.e.T.

Wenn wir in Christus bleiben, wenn die Liebe Gottes in unserem Herzen bleibt, dann werden unsere Gefühle, Gedanken und Handlungen im Einklang mit dem Willen Gottes und Seines Gesetzes Forderungen sein.

8. Was erkennt der, der Gottes Wort hält? vers. 5 1ez.T.

Diese innige Verbindung zwischen Gott und dem Menschen ist die schönste menschliche Erfahrung. Dieses ist die Vollkommenheit, die Jesus Christus in Seinem Gebet für uns erbat. (Joh. 17,21-23) Die Verwirklichung dieser Erfahrung in dem Herzen des Gläubigen beweist dass der Charakter Jesu Christi sich in seinem Leben geoffenbart hat. Das bedeutet: „Emanuel... Gott mit uns“.

9. Wie muss der, der behauptet in Christus zu bleiben, wandeln? v.6.

Viele von denen die des Herren Namen tragen, übersehen dass die Gläubigen Christus vertreten sollen. Wenn wir nicht Opfersinn zum Wohle anderer aufweisen... sollen wir wissen, wie auch immer unsere Meinung über uns selbst ist, dass wir keine Christen sind.

Das Leben Jesu war ein Leben von ständiger Selbstaufopferung und einer besonderen Fürsorge für andere. Jede Seele hatte einen grossen Wert in Seinen Augen. Obwohl Er sich mit einer himmlischen Würde benahm, schenkte Er jedem die liebevollste Aufmerksamkeit.

EIN ALTES UND DENNOCH NEUES GEBOT

1. *Über was schreibt Apostel Johannes der Gemeinde? 1 Joh. 2,7.e.T.*

2. *Welches ist dieses alte Gebot? v.7. lez.T.*

3. *Welche Behauptung—anscheinend widersprechend — stellt der Apostel weiter? v.8.e.T.*

4. *Wie begründet er die hier angeführte Wahrheit? v.8.lez.T.*

Sowohl das alte als auch das neue Gebot, über welches Johannes in dem 7 und 8 Vers schreibt, sind eins und dasselbe. In 2 Joh. 5. schreibt er vom diesem Gebot „das wir gehabt haben von Anfang“, welches uns ermahnt uns untereinander zu lieben. In Joh. 13,14. sagt Jesus: „Ein neu Gebot gebe ich euch, dass ihr euch untereinander liebet“. Den Sinn dieser Worte finden wir im 1. Joh. 2,7. und 8. Obwohl alt doch neu, weil die alte Liebe neu wird, wenn sie zur lebendigen Erfahrung für die Seele wird die Christus gefunden hat, der die Quelle und der Urheber der wahren Liebe, einer wiedergeborenen Seele, ist.

5. *Wodurch erkennt man denjenigen, der nicht im Lichte wandelt? v.9.*

6. *Was ist über den, der seinen Bruder liebt, gesagt? v.10.*

Anlass zum „Argenis“ ergibt sich, für die Gemeinde Christi, oft, aus der Behandlung sogenannter Nachfolger Christi anderen gegenüber Jeder Bruder oder Schwester müsste Jesu Christus so genau kennen, in dem diese Kenntnis ihm dazu veranlasst auch all seine Brüder zu lieben. Er soll kein Missgönner, sondern vielmehr seine Brüder aufrichtig lieben, sie beschützen und den Schwachen aus helfen. Das Leben eines solchen Gläubigen wird eine Hilfe und nicht ein Anstoss für andere sein. Solche Christen wünscht Gott in Seiner Gemeinde.

7. *Wann wandelt der Gläubige in Finsternis und warum? v.11.*

8. *Wen erwähnt der Apostel in seinem Brief? v.12-14.*

Der Apostel sagt: „Ich habe euch geschrieben.. denn ihr seid stark. Daraus folgt dass man die von Gott gegebene Stärke zur Überwindung schlechter und erniedrigenden Angewohnheiten benützen soll.

DIE SÜNDE UND DIE GERECH- TIGKEIT

1. *Was ist über den Charakter Christi gesagt und was wird über den, der in Gerechtigkeit wohnt gesagt? 1 Joh. 2,29.*

Wir können nicht Gottes Kinder durch gerechte Taten werden, die nicht in unserem Vermögen stehen, ohne vorher durch die Gnade Christi aufs neue wiedergeboren zu sein.

Nach dieser geistigen Wiedergeburt, da wir „Gottes Kinder“, von „Ihm“ geboren sind tun wir richtiges, da Er gerecht ist, während wir Seine Kinder und von Seinem Heiligen Geist geleitet sind.

2. *Wem verdankt der Gläubige das geistige Vorrecht ein „Kind Gottes“ zu sein? Joh. 3,1.e.T.*

Zu welchem hohen Wert gelangt der Mensch! Durch den Glauben an Sein Opfer werden die Menschen Kinder „Gottes Kinder“.

3. *Was ist dem Gläubigen für ihre Begegnung mit Christi vorbehalten? v.2.*

Durch den Glauben können wir die Segnungen des Himmels betrachten. Durch den Glauben können wir an der Pforte des himmlischen Kanaans stehen und die Lieder zur Begrüssung hören, mit denen die empfangen wer-

Du gehst nun fort...

*Du gehst nun fort, in's dunkle Reich,
Du gehst den Weg den alle geh'n
auf der Erd;
Sei's alt sei's jung, ob arm ob reich
Der Tod kommt gewiss, vor ihm
sind alle Menschen gleich.*

*Doch ruhe still, in kühler Erd,
Denn überwunden ist der Tod, von
dem Herrn.
Gezeichnet ist dein Ruhegrab,
Von Ihm, der dich liebt und der
Sein Leben für dich gab.*

*Und wenn Er kommt in Seiner Macht,
Dann stehst auch du zum Leben auf,
durch Sein Wort.
Erhältst das Kleid, bereit für dich;
Und wirst, ganz gewiss! Bei Jesu
wohnen ewiglich!*

OTTO HERMANN

(Dieser Text wird auf die Melodie „Al morții ceas“ gesungen die dieser Ausgabe — des „Curierul Adventist“ — beigelegt wurde).

den die ihr Leben Gott geweiht haben um mit Ihm Mitarbeiter zu sein und bereit waren, freudig für ihn durch Versuchungen zu gehen.

4. *Was macht der Gläubige, der an diese Dinge glaubt? v.3.*

Johannes lehrt die Reinheit... damit die Christen rein in ihrem Herzen und Leben sein mögen. Wie Gott heilig in Seiner Umgebung ist, genau so muss auch der gefallene Mensch rein in seiner Umgebung, durch den Glauben an Jesus Christus, sein.

Gott kann von Seinen Gläubigen nur dann geehrt werden, wenn sie sich nach Seinem Ebenbild umgestalten und sich von Seinem Heiligen Geiste führen lassen.

5. *Was ist die Sünde im Lichte des Wortes Gottes? v.3.*

Johannes spricht über das Gesetz als eine ewige Verpflichtung. Er lernte dieses vom Herren und vom Heiligen Geist. Er sagt: „Sünde ist Gesetzesübertretung“. Zugleich sagt

er, dass das Gesetz „das alte Gebot das ihr habt von Anfang an“ ist. Er spricht über das Gesetz welches seit der Schöpfung besteht und das schriftlich am Sinai gegeben wurde.

6. *Warum erschien Jesus Christus auf dieser Welt und was ist nicht in Ihm? v.5.*

7. *Welcher Gläubige kann sich der Sünde enthalten? v.6.e.T.*

8. *Was ist von dem der da sündigt gesagt? v.6.lez.T.*

Die Apostel Lehre ist deutlich. So lange der Gläubige in Christus verbleibt sündigt er nicht. Sobald er sich von der Quelle der Kraft und sich dem Einflusse Christi entzieht, wird er aufs neue von der Sünde überwältigt.

9. *Nur wer ist, nach Gottes Wort, gerecht? v.7.*

10. *Welches ist der Beschluss Gottes was Sünde anbelangt? v.8.*

11. *Welches ist der Beweis, dass jemand ein Kind Gottes ist? v.9.lez.T.*

Aus diesem sollen wir nicht entnehmen, dass der von Gott geborene im Leben nicht mehr sündigt, denn Johannes selbst schreibt: „So wir sagen, wir haben keine Sünde, so verführen wir uns selbst, und die Wahrheit ist nicht in uns“. Und weiter sagt er: „Und ob jemand sündigt, so haben wir einen Fürsprecher, bei dem Vater, Jesus Christus der gerecht ist“. Daraus folgt, dass die von Gott geborenen nicht mutwillig sündigen und nicht bewusst weiter in der Sünde verbleiben. Das heisst, sie führen kein sündhaftes Leben mehr, obwohl sie noch ab und zu, der unerwarteten Versuchung willen oder aus Unwissenheit, fallen mögen.

12. *Warum kann ein Kind Gottes, nicht im sündhaften Leben verbleiben? v.9.lez.T.*

Aus den Worten „kann nicht sündigen“ geht es nicht hervor, dass für den von Gott geborenen, unmöglich ist Sünde zu begehen. Dieses würde sonst bedeuten, dass er gewaltsam auf einem bestimmten Weg gehalten wird und kein freies Wesen ist, um das Gute oder Böse zu wählen. Diese Worte wollen sagen, dass die Gefühle des Gläubigen, seine Ansichten über die Gerechtigkeit, sein Verlangen und seine Kenntnis über die Liebe und über die Gande Gottes klar für ihn sind, so dass der Weg der Sünde von ihm nicht mehr erwählt wird. Aus Gott geboren sein, entfernt die Liebe zur Sünde und die Sünde wird seinem Wesen so fremd und so sehr zuwider, in dem der Betreffende mit Paulus ausruft: „Wie können wir, die wir der Sünde abgestorben sind, weiter in ihr verbleiben?“

DER MASSTAB WAHRER LIEBE

1. *Welches ist der sichtbare Beweis unserer Verbindung zum himmlischen Vater? 1 Joh. 3,10.*

2. *Seid wann besteht die Lehre Gottes über die Nächstenliebe? v.11.*

3. *Welcher Vorfall aus Kains Leben wird erwähnt, um uns verständlich zu machen, dass Liebe im christlichem Leben unbedingt nötig ist? 12.e.T.*

4. Warum nahm Kain das Leben Abels? v.12.letz.T.

5. Was soll uns nicht verwundern, wenn wir aus dem Tod ins Leben gekommen sind? v.13.14.

Im erneuertem Herzen, ist die Liebe die Triebfeder aller Handlungen. Sie ändert den Charakter, leitet die Gefühle, beaufsichtigt die Leidenschaften und veredelt die Gefühle.

6. Mit wem ist der, der seinen Bruder hasst verglichen? v.15.

7. Wieviel könnte man einem Christen verlangen um seine Bruderiebe zu beweisen? 16.

Siehe da Selbstverleugnung in Liebestaten ausgedrückt, durch die wir das Beispiel Jesu Christi nachahmen sollen. Das Leben eines Christen soll ein Leben der Aufopferung sein. Wir sollen den Weg der Pflicht und nicht den der uns selber gefällt gehen.

8. Welche Frage der Reichen bezüglich stellt der Apostel weiter? v.17.

Schwer verstehen die „die Reichtümer dieser Welt“ besitzen, dass sie auch ihren Bruder, in Elend geraten, lieben und sich ihm nicht verschließen, sondern ihm mit der Tat beistehen sollen. Für diese sich selbst- und Geld Liebenden Reichen, aber ohne Liebe zu ihrem in Not stehenden Nächsten, hat Gott einen Tag des göttlichen Urteils aufbewahrt, an welchem sie vor dem Heiligen Gott Rechenschaft geben müssen, über die selbstsüchtige Verwendung der Güter, über die, sie nur vorübergehend als Verwalter gesetzt wurden.

9. Wie beweist sich die wahre Liebe und welchen Trost erhält der, der den Geist der Liebe seinen Brüdern gegenüber ausübt? v.18-20.

10. Wem sollen wir trauen und welches Ergebnis können wir mit Vertrauen abwarten? v.21.22.

Der sich entschlossen hat Gott nichts unangenehmes zu machen, wird in jedem Fall, den er vor Gott zwecks Erledigung gebracht hat wissen, welchen Weg er einschlagen soll. Er wird auch Weissheit und Kraft erhalten, um gehorsam und dienstfertig sein zu können, so wie Jesus verheissen hat.

11. Welches Gebot, sagt Johannes, haben wir erhalten? v.23.

12. Welches Ergebnis hat die Haltung der Gebote Gottes? v.24.e.T.

Es gibt viele obwohl sie sich bemühen die Gebote Gottes zu halten, wenig Friede und Freude in ihrem Herzen haben. Dieses ist die Folge des Kleinglaubens. Sie verlangen wenig, obwohl sie mehr verlangen könnten; da es für die Verheissungen Gottes keine Grenzen gibt. Solche zeigen kein mangelfreies Leben der Heiligung, welches aus dem Ausleben der Wahrheit entspringt. Der Herr wünscht, dass all Seine Kinder freudig und in ihrem Herzen Frieden haben mögen. Durch Ausüben des Glaubens werden sie diese Segungen erhalten.

DIE NÄCHSTENLIEBE

1. Woraus erkennen wir das Gott in uns bleibt? 1 Joh. 3,24.e.T.

Es gibt einige die sich als Heilige ausgeben... aber die sich weigern Gottes Gebote zu halten. Wahre Liebe zu Gott beweist sich aber im Gehorsam Seinen Geboten gegenüber. Es genügt nicht nur an die Theorie der Wahrheit und formhalber an Jesu Christus und an das Wort der Schrift zu glauben. „Der da sagt' Ich kenne Ihn'und haltet aber Seine Gebote nicht, der ist ein Lügner“, sagt Johannes... Der Apostel meint nicht, dass man das Heil aus der Haltung der Gebote erhält, sondern dass die Haltung der Gebote eine Frucht des Glaubens und der Liebe ist.

2. Welchen Rat gibt er den Gläubigen, den verschiedenen Geister bezüglich? 1. Joh. 4,1.

3. An was kann Gottes Geist erkannt werden? v.2.

Der Herr lässt den Gläubigen nicht in Unwissenheit was die falschen Profeten anbelangt. Die Schrift ist die einzige Abwehr gegen falsche Profeten. „Zum Gesetz und Zeugnis, wenn sie sich aber nicht nach diesem halten, ist kein Licht in ihnen (in den falschen Profeten).

4. Welcher Geist ist, laut der Heiligen Schrift, nicht von Gott? v.3.

— Jeder Gläubige muss nicht nur davon überzeugt sein, dass Jesus Gottes Sohn ist, sondern auch, dass Er sich verkörperte, geboren wurde, dien-

te, lehrte, litt, starb und gehn Himmel fuhr und auf diese Weise einen Weg des Heils für jeden gebahnt hat. Noch mehr, wir müssen glauben und die Erfahrung der Wiedergeburt durchmachen, damit Jesus Christus in unserem Herzen als persönlicher Heiland wohnen kann.

5. Welches Vertrauen soll der Gläubige haben? v.4.

Der Gläubige muss wissen dass er ein Glaubensleben durch Jesus Christus, der Ihm Kraft gibt, ausleben kann.

6. Von wo sind die wahren Gläubigen? v.6.

7. Was sollen die Gläubigen „Ihr Lieben“ genannt, tun v.7.

8. Was beweist der Gläubige, der seinen Glaubensbruder nicht liebt? v.8.

9. Wie bewies Gott Seine Liebe dem Menschen gegenüber? v.9.

10. Wer erbrachte den ersten Beweis der Liebe? v.10.

11. Wie sollen wir auf die grosse Liebe Gottes antworten? v.11.

12. In dem wir uns gegenseitig lieben, zu was gelangt die Liebe Gottes in dem Gläubigen? v.12.

In jedem wahrhaften Jünger des Herren Christus, sollte diese Liebe wie ein heiliges Feuer lodern. Auf dieser Erde hat sich diese Liebe durch ein fehlerfreies Leben verbreitet... Die Liebe Gottes in unserem Herzen ist die einzige Quelle für unsere Liebe dem Nächsten gegenüber.

STUDII BIBLICE

MĂRTURII DESPRE „CUVANTUL VIETII“

1. Ce spune apostolul Ioan despre strănsa sa legătură cu „Cuvântul Vieții“? 1 Ioan 1,1.

Prin expresia: „Cuvântul Vieții“ se înțelege Domnul Isus Hristos

2. Până la ce înălțime de creștere spirituală ar trebui să ajungă credinciosul? Efes, 3, 17, 19.

3. Cum ar trebui să primească credinciosul în inima sa, pe Isus Hristos? 1 Petru 3,15 pr. p.

Ca martor al lui Hristos, credinciosul va da mărturie despre credința în El printr'o viață sfântă, nepătată și plăcută înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, mai mult decât printr'o vorbire despre credință, ne-susținută de o astfel de viață.

4. Cui s'a arătat Viața (adică Hristos) și la ce lucrare i-a determinat pe apostolii Cuvântul Vieții? 1 Ioan 1,2.

Ioan apostolul ajunsese să cunoască bine, că viața veșnică este numai în Domnul Isus. Aceasta este viața pe care el o prezenta credincioșilor. El dorea ca biserica să vadă frumusețea, simplitatea și bucuria părtașiei acestei vieți. Domnul Isus este viața aceasta, El cel venit dela Tatăl și care se arăta apostolilor. Ioan istorisește experiențele personale pe care le-a avut cu Domnul său.

5. Cu ce exemple dovedim că Hristos a trăit într'adevăr printre oameni? Mat. 2, 1-6; Ioan 11, 47-54; Luca 22, 54-71; 23. 1-7. 46-49.

Dela nașterea Sa, până la înălțare, Domnul Isus Hristos trăi, învăță, săvârși minuni, fu trădat și muri, văzut și de mai mari și de mulțimea acelor zile. Viața Lui nu a fost trăită în ascuns. Vestea despre El a trecut cu mult peste hotarele Palestinei de atunci. Mulți au avut puțința să-L cunoască, dar puțini au văzut în El frumusețea divină pe care El o reflecta.

6. Prin ce a vorbit Isus Hristos ucenicilor despre experiența patimilor Sale? Ioan 20,20.

7. Pentru ce scrie apostolul Ioan credincioșilor despre Cuvântul vieții? 1 Ioan 1,3.

8. Ce dorea el să producă credincioșilor scriind epistola sa? vers 4.

9. Care au fost ultimile cuvinte rostite de Isus Hristos, înainte de înălțarea Sa? Fapte 1,8.

10. Ce aduce în inima credinciosului mărturia despre „Cuvântul vieții“? Luca 2,10.13.14.

Prima venire a Domnului avea să aducă bucurie și pace inimilor omenești în greutățile lor. Aceasta s'a și întâmplat cu toți acei care au primit cu bucurie pe Isus Hristos ca Mântuitor al lor. Solia Evanghe-

liei este solia bucuriei, a păcii și a bune înțelegeri între oameni.

11. *Ce este făgăduiit credinciosului ca martor al „Cuvântului vieții”, aducător de pace și bucurie? 1 Petru 1,8.9.*

DUMNEZEU ESTE LUMINA

1. *Ce spune Ioan apostolul că este Dumnezeu? 1 Ioan 1,5.*

Lumina despre care se vorbește aici, este lumina care ajută ochilor noștri să vadă lucrurile așa cum sunt ele. Cu cât lumina este mai puternică, cu atât adevărul va fi descoperit mai clar. Lumina lui Dumnezeu se vede complet în lumina care strălucește din crucea de pe Golgota.

2. *Cum poate credinciosul să vadă lumina care îi descoperă lucrurile spirituale? Ps. 36,9.*

„În Dumnezeu nu este deloc întunec”. În Dumnezeu nu este nimic care să împiedice cunoștința; dimpotrivă în El este lumină care luminează pe oricine.

3. *In ce spune Isus Hristos că nu va umbla cel credincios? Ioan 8,12.*

4. *Când nu poate avea loc părtășia cu Dumnezeu? 1 Ioan 1,6.*

5. *Cine are parte de curățirea păcatelor sale prin sângele lui Isus Hristos? vers. 7.*

Domnul Isus Hristos a asigurat mântuirea sufletelor credincioase prin propriul Său sânge. El nu dorește ca cei răscumpărați cu un așa preț să ajungă obiectul ispitelor lui Satana. Sufletelor care caută mântuirea din păcat în Isus Hristos, El le împrumută firea Sa divină-umană.

6. *Care este dovada că adevărul nu este în noi și că lumina spirituală nu a pătruns în inima noastră? vers. 8.*

Textul acesta însemnează: Dacă zicem, că nu avem nicio vină și nicio răspundere pentru faptele noastre rele, ne înșelăm pe noi înșine.

7. *Cum răspunde Dumnezeu la mărturisire a păcatelor noastre? vers. 9.*

8. *Ce dovedește că nu avem părtășie cu Dumnezeu? vers. 10.*

TRAIND VIAȚA LUI ISUS

1. *Pentru ce scria apostolul Ioan credincioșilor, epistola sa? 1 Ioan 2,1. pr.p.*

Inspirat de Duhul lui Dumnezeu, apostolul Ioan, înaintat în vârstă se adresează credincioșilor în cuvinte gingașe și pline de iubire curată, care pornesc ca din partea unui tată grijuliu, către copiii săi. Când zice: „Copilașilor”, el se referă la credincioșii care fac parte din biserică.

2. *Dacă se întâmplă totuși să păcătuim, pe cine avem la Tatăl, ca Mijlocitor? vers. 1 u.p.*

Sunt și din aceia, care au cunoscut iubirea iertătoare a lui Hristos... dar care văzând caracterul lor mereu cu defecte și viața presărată cu greșeli, încep să se îndoiască de inima lor, dacă a fost reînviată de Spiritul Sfânt, sau nu. Acesta nu este un motiv de descurajare. Chiar dacă suntem biruiți de păcat, noi totuși nu suntem dați afară, părăsiți sau lepădați de Dumnezeu. Nul Hristos

este mereu la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi.

3. *Ce este pentru credincios Isus Hristos? vers. 2.pr.p.*

Tatăl permise, ca Fiul Său să părească sânul iubirii Sale, și închinarea de adorare a îngerilor, spre a suferi aici pe pământ pedeapsa aducătoare de pace, pentru ca prin rănilor Lui, noi să fim vindecați. El aduse această mare jertfă pentru că ne iubește atât de mult. Hristos fu Mijlocitorul, prin care Tatăl putu să verse nemărginita Sa iubire asupra noastră.

4. *Asupra câtor suflete își îndeplinește Dumnezeu îndurarea Sa? vers. 2.u.p.*

5. *După ce putem ști că cunoaștem pe Dumnezeu? vers. 3.*

*Cine ajunge până la fire dumnezeiască, va fi în armonie cu înaltele reguli ale dreptății, cu sfintele porunci ale lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este dreptarul cu care va fi măsurat caracterul fiecăruia.

6. *Ce zice Cuvântul lui Dumnezeu despre acela care susține că cunoaște pe Dumnezeu, dar nu păzește poruncile Lui? vers. 4.*

Numai mărturisirea păcatelor nu este de ajuns (Mat. 7,21.24) Legea lui Dumnezeu ne face cunoscut nu numai păcatele, ci și datoria. Mărturisirea păcatelor, umblarea în lumină, „împărțășirea cu El”, — dacă acestea nu se dovedesc prin ținerea poruncilor, atunci sunt lipsite de elementul principal.

7. *Ce stă spus despre cine păzește Cuvântul lui Dumnezeu? vers. 5 pr.p.*

Dacă noi rămânem în Hristos, dacă iubirea lui Dumnezeu rămâne în inima noastră, atunci simțăminte, cugețele și faptele noastre vor fi în armonie cu voia lui Dumnezeu și cu poruncile Legii Sale.

8. *Ce cunoaște acela care ține Cuvântul lui Dumnezeu? vers. 5, u.p.*

Această strânsă unire între Dumnezeu și om este cea mai dulce experiență omenească. Aceasta este desăvârșirea cerută de Isus Hristos în rugăciunea Sa pentru noi. (Ioan 17,21-23) Realizarea acestei experiențe în inima celui credincios dovedește caracterul Domnului Isus descoperit în viața noastră. Aceasta însemnează: „Emanuel... Dumnezeu cu noi”.

9. *Cum trebuie să trăiască cel care zice că rămâne în Hristos? vers. 6.*

Mulți din cei ce poartă numele Domnului, au pierdut din vedere, că creștinii trebuie să reprezinte pe Hristos. Dacă nu dovedim sacrificiu de sine spre binele altora... orice am crede noi despre noi înșine, trebuie să știm că nu suntem creștini.

Viața lui Isus a fost o viață de continuă lepădare de sine și de atență purtare de grijă pentru alții. Fiecare suflet era de mare preț în ochii Lui. Deși Se purta totdeauna cu demnitate divină, El dădea cea mai iubitoare atenție fiecăruia.

PORUNCA VECHE ȘI TOTUȘI NOUA

1. *Despre ce scrie apostolul Ioan bisericii? 1 Ioan 2,7.pr.p.*

2. *Care este această poruncă veche? vers. 7. u.p.*

3. *Ce afirmație — în aparență contrară — face mai departe apostolul? vers. 8.pr.p.*

4. *Cum motivează el adevărul acestor spuse? vers. 8.u.p.*

Atât porunca cea veche cât și cea nouă despre care scrie Ioan în versetele 7 și 8, sunt una și aceeași. În II Ioan 5, el vorbește despre porunca să ne iubim unii pe alții, și zice că „o avem dela început”. În Ioan 13,34. Isus zice: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul”. Înțelesul acestei idei îl găsim în I Ioan 2,7 și 8. Deși veche totuși e nouă, pentru că vechea iubire devine nouă, când ajunge experiența vie pentru sufletul care a găsit pe Hristos, care este inspirația și izvorul iubirii adevărate din sufletul renăscut.

5. *Cum se poate ști dacă cineva nu este în lumină? vers. 9.*

6. *Ce este spus despre cel ce iubește pe frați? vers. 10.*

„Prilej de poticnire” pentru biserica Domnului rezultă adesea din tratamentul aplicat altora de către așa ziișii urmași ai Domnului. Fiecare frate, însă, sau soră ar trebui să cunoască pe Hristos atât de deplin, încât să iubească pe toți frații săi. Să nu pismuiască, se fie sincer iubitor de frați, să apere și să ajute pe cei slabi. Viața unui astfel de credincios va fi un ajutor, nu o piedică pentru ceilalți. Așa creștin dorește Domnul în biserica Sa.

7. *Când umblă credinciosul în întunec, și pentruce? vers. 11.*

8. *Pe cine amintește apostolul în epistola sa? vers. 12-14.*

PACATUL ȘI NEPRIHANIREA

1. *Care este caracterul Domnului Hristos și ce este spus despre cine trăiește în neprihănire? 1 Ioan 2,29.*

Noi nu ajungem fii ai lui Dumnezeu din cauza faptelor noastre drepte, care nu stau în puterea noastră înainte de a fi născuți din nou prin harul Său. După această renaștere spirituală, pentru că suntem „fii ai lui Dumnezeu”, „născuți din El” facem cele drepte, pentru că El este drept, iar noi suntem fiii Săi, conduși de Duhul Sfânt.

2. *Cărui fapt datorează credinciosul privilegiul spiritual de a fi „fiu al lui Dumnezeu”? 1 Ioan 3,1. pr.p.*

De ce mare valoare ajunge omul! Prin credință în jertfa lui Hristos, fiii oamenilor ajung „fii ai lui Dumnezeu”.

3. *Ce este păstrat credincioșilor pentru întâlnirea lor cu Domnul Hristos? vers. 2.*

Prin credință putem privi binecuvântările cerului. Prin credință putem sta pe pragul Canaanului ceresc și auzi cântările de bun venit, cu care vor fi primiți acolo cei ce în viața lor s'au predat lui Dumnezeu, spre a fi împreună lucrători cu El și a trece bucuroși prin încercări pentru Dânsul.

4. *Ce face credinciosul care crede aceste lucruri? vers. 3.*

Ioan învață sfințenia... ca creștinii să fie curați în inima și viața lor... După cum Dumnezeu este sfânt în

sfera Sa, tot așa omul căzut, prin credință în Hristos trebuie să fie sfânt în sfera sa.

Dumnezeu poate fi onorat de cei numiți credincioși ai Săi numai dacă ei se formează după chipul Său și se lasă conduși de Spiritul Său.

5. *Ce este păcatul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu? vers. 4.*

Ioan vorbește despre lege ca fiind obligatorie pe veci. El așa a învățat dela Domnul și din inspirația Duhului Sfânt. El zice: „Păcatul este călcarea Legii“. În același timp el zice, că Legea este „porunca cea veche, pe care o aveți dela început“. El vorbește astfel despre Legea care există dela creațiune și care a fost dată în scris pe Sinai.

6. *Pentru ce s'a arătat Isus Hristos în lume, și ce nu este în El? vers. 5.*

7. *Numai care credincios se poate abține dela păcat? vers. 6.pr.p.*

8. *Ce este spus despre cel care păcătuiește? vers. 6.u.p.*

Învățătura apostolului este clară. Cât timp credinciosul rămâne în Hristos, atâta timp el nu va păcătui. Când însă se separă de izvorul inspirației și al puterii, atunci păcatul îl biruiește din nou.

9. *Numai cine, zice Cuvântul lui Dumnezeu că, este neprihănit? vers. 7.*

10. *Care este hotărîrea lui Dumnezeu cu privire la păcat? vers. 8.*

11. *Care este dovada că cineva e un fiu al lui Dumnezeu? vers. 9.pr.p.*

Nu trebuie să înțelegem de aci că cel născut din Dumnezeu nu mai păcătuiește deloc în viața sa, căci tot Ioan a scris: „dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi“. Și tot el ne spune: „dacă a păcătuit cineva, avem mijlocitor la Dumnezeu pe Isus Hristos Cel drept“. De aci înțelegem că cei născuți din Dumnezeu nu păcătuiesc voios și nu urmează mai departe a păcătui conștient. Ei își schimbă mersul vieții, obiceiurile și plăcerile. Cu alte cuvinte ei nu mai continuă viața de păcate, deși din cauza ispitei, pe neașteptate, sau din neștiință poate că mai alunecă.

12. *Pentru ce nu mai poate continua, un fiu al lui Dumnezeu, viața de păcat? vers. 9. u.p.*

Prin cuvintele: „nu poate păcătui“, nu se înțelege că pentru cel născut din Dumnezeu ar fi imposibil să mai facă vreun păcat. Aceasta ar însemna că el e ținut cu forța într'o anumită cale și nu mai e ființă liberă care să poată alege binele sau răul. Înțelesul din epistolă este, că simțimintele credinciosului, vederile lui despre dreptate, dorințele lui și cunoștința sa despre iubirea și despre harul lui Dumnezeu sunt așa fel, încât el nu poate alege o cale de păcate. Nașterea din Dumnezeu a luat din om iubirea de păcate iar păcatul a ajuns atât de contrar firei sale și atât de respingător, încât el zice cu Pavel: „Cum am putea noi, care am murit față de păcat, să mai trăim în păcat?“.

MASURA ADEVARATEI IUBIRI

1. *Care este dovada practică a legăturii noastre cu Tatăl ceresc? 1 Ioan 3,10.*

2. *De când a fost dată de Dumnezeu învățătura despre iubirea aproapelui? vers. 11.*

2. *Ce întâmplare din viața lui Cain este amintită, ca să înțelegem că iubirea este neapărat necesară în viața creștină? vers. 12. pr. p.*

4. *Pentru ce a luat Cain viața lui Abel? vers. 12.u.p.*

5. *Ce să nu ne mire, și care este dovada că am trecut din moarte la viață? vers. 13.14.*

În inima reinovată, iubirea este factorul hotărâtor al tuturor faptelor. Ea schimbă caracterul, conduce pornirile, controlează pasiunile și înobilează simțimintele.

6. *Cu ce este asemănat cel care urăște pe fratele său? vers. 15.*

7. *Cât i s'ar putea cere creștinului întru dovedirea iubirii de frați? vers. 16.*

Iată lepădarea de sine în fapte de iubire cu care să imităm exemplul Domnului Isus. Viața creștinului trebuie să fie o viață de sacrificii. Trebuie să urmăm calea datoriei, nu pe cea care ne-ar plăcea nouă.

8. *Ce întrebare cu privire la cei bogați pune apostolul? vers. 17*

Cu greu înțeleg acei care au „bogațiile lumii aceștea“, să iubească și pe fratele său în nevoie și să nu și închidă inima față de el ci să simtă practic împreună cu el. Pentru acești bogați iubitori de ei înșiși, iubitori de bani, dar neiubitori de aproapele lor în nevoie, Dumnezeu a păstrat o zi a judecății divine, în care ei vor trebui să dea socoteală înaintea unui Dumnezeu Sfânt, de egoista întrebuintare a bunurilor peste care au ajuns administratori vremelnici.

9. *Cum se dovedește adevărata iubire și ce mângâiere primește cel care practică astfel spiritul iubirii de frați? vers. 18-20.*

10. *La cine să avem îndrăzneală și ce rezultat putem aștepta cu încredere? vers. 21.22.*

Cine s'a hotărât să nu facă nimic neplăcut lui Dumnezeu, acela în orice caz ce ar prezenta lui Dumnezeu spre rezolvare, va ști ce cale să urmeze. El va primi și înțelepciune și putere: putere de ascultare, putere de servire cum a făgăduit Domnul Hristos.

11. *Ce porunci, zice Ioan, că ne-au fost date? vers. 23.*

12. *Ce rezultat are ținerea poruncilor lui Dumnezeu? vers. 24.p.p.*

Sunt mulți, care deși se silesc să țină poruncile lui Dumnezeu au numai puțină pace și bucurie în inima lor. Această lipsă este urmarea neexercitării credinței. Ei cer puțin, când ar putea cere mult; căci nu există limită pentru făgăduințele lui Dumnezeu. Unii ca aceștia nu prezintă corect sfîntenia rezultată din trăirea adevărului. Domnul vrea ca toți copiii Săi să fie veseli și să aibă pace în inima lor. Prin exerci-

tatea credinței, ei vor dobândi aceste binecuvântări.

IUBIND PE APROAPELE NOSTRU

1. *Cum putem cunoaște că Dumnezeu rămâne în noi? 1 Ioan 3.24.u.p.*

Există unii care se dau drept sfinți... dar care refuză a păzi poruncile lui Dumnezeu. Adevărata iubire de Dumnezeu se dovedește însă prin ascultarea de poruncile Sale. Nu e de ajuns să crezi numai teoria adevărului, să crezi de formă în Domnul Hristos și în Cuvântul Bibliei. „Cine zice „Il cunosc dar poruncile Lui nu le ține, acela este un mincinos“, spune Ioan... Apostolul nu spune că mântuirea se câștigă prin păzirea poruncilor, dar că păzirea poruncilor este un rod al credinței și iubirii.

2. *Ce îndemn dă apostolul celor credincioși, cu privire la diferite duhuri? 1 Ioan 4,1.*

3. *Cum poate fi cunoscut Duhul lui Dumnezeu? vers. 2.*

Domnul în iubirea Sa nu lasă pe cei credincioși în necunoștință cu privire la profeții falși. Scriptura este singura apărare contra falșilor profeți. „La Lege și Mărturie, iar dacă nu vorbesc după cuvântul acesta, înseamnă că nu este nici o lumină în ei“. (în falșii profeți).

4. *Despre care duh zice Cuvântul că nu este dela Dumnezeu? vers. 3.*

Fiecare credincios trebuie să fie bine convins nu numai că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ci că El S'a și întrupat, S'a născut, a slujit, a învățat, a suferit, a murit și S'a înălțat, deschizând cale de mântuire pentru oricine. Mai mult, noi trebuie să credem și să facem experiența nașterii din nou, pentru ca Isus Hristos să locuiască în inimile noastre ca Mântuitor personal.

5. *Ce încredere să aibă cel credincios? vers. 4.*

Credinciosul trebuie să știe că el poate trăi viața de credință prin Isus Hristos care îi dă putere.

6. *De unde sunt adevărații credincioși? vers. 6.*

7. *Ce să facă cei credincioși numiți „prea iubiți“? vers. 7.*

8. *Ce dovadă face acel credincios care nu iubește pe fratele său în credință? vers. 8.*

9. *Cum a dovedit Dumnezeu iubirea Sa față de oameni? vers. 9.*

10. *Cine a dat prima dovadă de iubire? vers. 10.*

1. *Cum trebuie să răspundem noi față de marea iubire a lui Dumnezeu? vers. 11.*

12. *Iubindu-ne unii pe alții, ce devine iubirea lui Dumnezeu în cel credincios? vers. 12.*

În fiecare ucenic adevărat al Domnului Isus ar trebui să ardă această iubire ca un foc sfânt — Aici pe pământ credincioșii Săi trebuie să răspândească această iubire printr'o viață fără cusur... Iubirea lui Dumnezeu în inima noastră este singurul izvor de adevărată iubire față de aproapele.